

С маском на лицу

Година је 4044. Сви људи су почели да се плаше својих поступака и зато су сви почели да носе маске, да би остали анонимни.

Свако има три фазе маскирања. Потпуно маскирање, где се појединац облачи у потпуно црно одело, и ставља „анонимус“ маску; ово „лице“ показује свету. Постоји и полумаскирање где се појединац облачи у нормалну одећу, али са специјалном маском која може показивати само осећања; ово „лице“ показује породици и блиским пријатељима. И на крају, немаскирано „лице“; ово „лице“ појединац показује самом себи.

У овом свету „маскизма“ би се сви, или бар већина људи, понашали лоше, јер се не би могао открити њихов идентитет. Ја не бих. Ви не би. Нико не би! У истом тренутку сви бисмо могли бити осумњичени. Овакав свет би уништио све, од школског па све до правног система.

Али како бисмо решили све ово? Наравно, могли бисмо једноставно скинути маску у школи или, не дај Боже, на суду, али имам осећај да је ово некреативно, а и не бих могао да продужим састав. У школи, сви бисмо радили појединачно. Али како бисмо знали да особа која одговара или ради контролни јесте заправо особа која би требало да га ради, а не родитељ или друг?

Да пробамо неки други план... Или да почнемо од правног система? Истина је, у овом свету ништа не би било могуће као сад, и сви бисмо били лоши док се маска не скине.

А и, ко каже да је Лука Јерковић написао овај састав? Можда је само заменио место са неким, ипак, сви носимо маске, исти смо...

Лука Јерковић VIIIa
ОШ „Вук Караџић“, Вршац